

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/12/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123255372
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6123255372.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom v Bratislave, Prievozská ul. č. 2, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom v Bratislave, Prievozská ul. č. 2, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. D., adresa na doručovanie: E. A., F. E.. X, G., v konaní o zaplatenie 4.683,23 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. februára 2024, č.k. 13Csp/39/2023-162, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok III.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok IV.) **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti zaplatenia sumy vo výške 335,- eur zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.924,52 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.259,52 eur od 04.03.2020 do 07.10.2023, zo sumy 3.254,52 eur od 08.10.2023 do 14.11.2023, zo sumy 3.104,52 eur od 15.11.2023 do 19.12.2023 a zo sumy 3.074,52 eur od 20.12.2023 do 16.01.2024 a zo sumy 2.924,52 eur od 17.01.2024 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach po 150,- eur mesačne, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci od právoplatnosti rozsudku, vždy do 20. dňa v mesiaci pod následkom straty výhody splátok, výrokom III. v ostatnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 2 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 558, § 565 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995Z.z., § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 145 ods. 2, § 146 ods.1 Civilného sporového poriadku. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa v konaní podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 4.683,23 eur spolu s úrokom vo výške 1.578,68 eur a úrokom z omeškania vo výške 364,36 eur a 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.867,23 eur od 13.10.2020 do 11.12.2020, zo sumy 5.627,23 eur od 12.12.2020 do 20.01.2021, zo sumy 5.547,23 eur od 21.01.2021 do 19.02.2021, zo sumy 5.467,23 eur od 20.02.2021 do 19.03.2021, zo sumy 5.387,23 eur od 20.03.2021 do 19.04.2021, zo sumy 5.307,23 eur od 20.04.2021 do 19.05.2021, zo sumy 5.227,23 eur od 20.05.2021 do 21.06.2021, zo sumy 5.147,23 eur od 22.06.2021 do 21.07.2021, zo sumy 5.067,23 eur od 22.07.2021 do 23.11.2021, zo sumy 4.907,23 eur od 24.11.2021 do 13.12.2021, zo sumy 4.767,23 eur od 14.12.2021 do 13.01.2022, zo sumy 4.667,23 eur od 14.01.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol na základe výsledkov

vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu (spoločnosť H. H., I.) a žalovaný uzatvorili dňa 07.06.2015 zmluvu o splátkovom úvere č. 5072931333 (ďalej len „zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 8.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných 108 mesačných splátkach vo výške 131,04 eur k 10. dňu v mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky bola stanovená na deň 10.07.2015 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 10.06.2024. Dohodnutá ročná pevná úroková sadzba bola 12,9 %, RPMN 14,97 % a celková čiastka spojená s úverom bola 14.149,46 eur. Žalovaný na úver zaplatil celkovo sumu vo výške 1.363,28 eur, a to bližšie špecifikovanými úhradami v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Ako vyplynulo z predloženej časti prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok č. 0745/2020/CE (viď. č.I. 56 spisu), spoločnosť H. H., I. a žalobca uzatvorili dňa 12.10.2020 Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0745/2020/CE, pričom postúpenou pohľadávkou bola aj pohľadávka banky voči žalovanému. Žalovaný po postúpení pohľadávky do podpísania Dohody o uznaní dlhu a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 20.01.2021 (ďalej len „dohoda o uznaní dlhu alebo dohoda“) vykonal úhrady, a to platbu vo výške 240,00 eur zo dňa 11.12.2020. Žalovaný po podpísaní dohody do rozhodnutia súdu prvej inštancie vykonal úhrady, a to: platbu vo výške 80,00 eur zo dňa 20.01.2021, platbu vo výške 80,00 eur zo dňa 19.02.2021, platbu vo výške 80,00 eur zo dňa 19.03.2021, platbu vo výške 80,00 eur zo dňa 19.04.2021, platbu vo výške 80,00 eur zo dňa 19.05.2021, platbu vo výške 80,00 eur zo dňa 21.06.2021, platbu vo výške 80,00 eur zo dňa 21.07.2021, platbu vo výške 160,00 eur zo dňa 23.11.2021, platbu vo výške 140,00 eur zo dňa 13.12.2021, platbu vo výške 100,00 eur zo dňa 13.01.2022. Následne po podaní žaloby žalovaný zaplatil žalobcovi sumu dňa 07.10.2023 vo výške 5,00 eur, dňa 14.11.2023 vo výške 150,00 eur, dňa 19.12.2023 vo výške 30,00 eur a 16.01.2024 vo výške 150,- eur. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca vykonaným dispozičným úkonom zobral žalobu v časti sumy vo výške 335,- eur späť, preto rozhodol o čiastočnom zastavení konania v tejto časti. Súd prvej inštancie vzťah strán konania posúdil ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý okrem režimu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka podlieha režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase podpisu zmluvy. Vo vzťahu k tomuto nároku žalobcu súd prvej inštancie konštatoval, že napriek tomu, že predmetná zmluva bola uzavretá v predpísanej forme, neobsahovala všetky náležitosti tak, ako to predpokladá zákon. Z obsahu zmluvy zistil, že žalovaný bol povinný úver hradiť v 108 mesačných splátkach po 131,04 eur, čo predstavuje sumu 14.152,32 eur, a nie sumu 14.149,46 eur, ako je to uvedené v zmluve. Z hľadiska dodržania základných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. možno takto stanovené obsahové náležitosti považovať za dodržané iba v prípade úplného uvedenia všetkých údajov v správnej hodnote, teda nie v prípade uvedenia akéhokoľvek z údajov v zmluve v hodnote nesprávnej. Taktiež veriteľ nemá možnosť v zmluve uvádzať akékoľvek údaje o celkovej čiastke a celkových nákladoch, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Tieto musia zodpovedať celkovej sume všetkých úrokov, poplatkov a iných záväzkov, ktoré spotrebiteľ musí veriteľovi zaplatiť. RPMN, celkové náklady a celková čiastka sú považované za hlavné ukazovatele pre každého spotrebiteľa, ktorý žiada o poskytnutie finančných prostriedkov, pretože tieto najlepšie preukazujú koľko ho bude požičanie peňazí skutočne stáť. Vzhľadom na to, súd prvej inštancie posúdil splátkový úver ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z. pre rozpor zmluvy s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona (klamlivý údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť). Preto bolo povinnosťou žalovaného zaplatiť žalobcovi iba sumu poskytnutého úveru vo výške 8.000,- eur. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním jednotlivých splátok úveru, preto žalobca uplatnil právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal oprávnenosťou veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca súdu predložil výzvu zo dňa 30.01.2020 na úhradu omeškaných splátok vo výške 1.663,17 eur, pričom žalovaného zároveň upozornil na možnosť požadovať okamžité splatenie celého úveru za splnenia podmienok v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v prípade nezaplatenia dlžnej sumy, resp. ďalšieho omeškania so splácaním. Súd prvej inštancie vychádzal z právneho záveru Krajského súdu v Trenčíne, prezentovaného v rozhodnutí sp.zn. 19CoCsp/13/2022, podľa ktorého „samotná výzva na zaplatenie omeškaného dlhu nie je pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ani zákonom vyžadovaná; postačuje upozornenie veriteľa dlžníkovi na možnosť využitia práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Ani pre samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zákon (§ 53 ods. 9 a § 566 Občianskeho zákonníka) nevyžaduje uviesť, pre ktorú omeškanú splátku vyhlasuje veriteľ mimoriadnu splatnosť. Táto skutočnosť nemá na platnosť a účinnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti žiadny vplyv, relevanciu.“ teda konštatuje, že veriteľ vykonal zákonom vyžadované upozornenie na možnosť okamžitého zosplatenia úveru. Vzhľadom na záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd prvej inštancie ďalej skúmal, či zo strany žalovaného došlo k omeškaniu a konštatuje, že ku dňu,

kedy bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru t.j. k 03.03.2020 mal žalovaný uhradiť 64 splátok po 74,07 eur (predmetná výška splátky bola určená ako podiel poskytnutej istiny úveru a počtu splátok, dohodnutých medzi zmluvnými stranami v zmluve o splátkovom úvere zo dňa 07.06.2015 t.j. $8.000 : 108 = 74,07$) t.j. mal uhradiť sumu 4.740,46 eur, pričom z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že do 03.03.2020 uhradil žalovaný len sumu vo výške 1.363,28 eur. Nakoľko žalovaný ani po doručení výzvy na omeškanie so splátkami úveru túto sumu neuhradil, dňa 03.03.2020 žalobca zosplatnil celý spotrebiteľský úver. Vzhľadom k uvedenému uviedol, že boli kumulatívne splnené obidve podmienky, ktoré predpokladá ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre platné zosplatnenie spotrebiteľského úveru, a to s poukazom na omeškanie žalovaného, na dodržanie aspoň 15-dňovej lehoty na upozornenie spotrebiteľa zo strany dodávateľa (výzvou zo dňa 30.01.2020) a uplynutím viac ako 3 mesiacov pre možné uplatnenie práva dodávateľa na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru (listom zo dňa 03.03.2020). K otázke platného postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu konštatoval, že pri postúpení pohľadávky bol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď právny predchodca žalobcu - banka výzvou zo dňa 04.05.2020 vyzval žalovaného na úhradu omeškanej pohľadávky. Súd prvej inštancie v súlade s § 54a Občianskeho zákonníka pristúpil ex offio k posudzovaniu, či uplatnený nárok žalobcu nie je premlčaný a to aj bez toho, aby sa žalovaný premlčania dovoľával. V konaní bolo nesporné, že splátky boli v zmysle zmluvy splatné vždy k 10. dňu v mesiaci (prvá dňa 10.07.2015). Nakoľko žaloba bola podaná až dňa 28.02.2023, súd prvej inštancie uviedol, že mohlo dôjsť k premlčaniu splátok splatných do 10.02.2020. Okrem iného žalobca súdu prvej inštancie predložil aj dohodu o uznaní dlhu a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 20.01.2021 (viď č.l. 57 spisu), uzavretú medzi zmluvnými stranami, z ktorej v zmysle čl. 2 bodu 2.1 a 2.2 vyplynulo, že dlžník uznal svoj dlh voči žalobcovi ako veriteľovi vo výške 8.298,59 eur, čo do právneho dôvodu a výšky, pričom dlžník v nej vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní svojho dlhu a jeho následkoch. Súd prvej inštancie v prípade platnosti tejto dohody uviedol, že išlo o jednostranný úkon žalovaného, t.j. o jeho samostatný prejav, ktorý spĺňa náležitosti predpokladané § 34 a § 558 Občianskeho zákonníka. Pre platnosť takéhoto uznania pritom nie je rozhodujúce, či dlh v čase prejavu v uznannej výške aj existoval (viď napr. Občiansky zákonník pre prax, komentár, Jaroslav Krajčo, str. 2419). Účinkom uznania dlhu je to, že bremeno dôkazu o tom, že dlh v čase jeho uznania neexistoval, prechádza na dlžníka. Súd prvej inštancie nepovažoval predmetné uznanie dlhu za platný právny úkon z dôvodu, že ide o právny úkon, ktorý obchádza zákon a prieči sa dobrým mravom, pretože vychádza z nekalej obchodnej praxe. Veriteľ predložením dohody na podpis žalovanému sledoval prelomenie účinku premlčania predĺžením premlčacej doby na 10 rokov v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto ustálil, že nebol to žalovaný, ktorý mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu bol prijatý záver o neprijateľnej zmluvnej podmienke, ktorú v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka posúdil ako neplatnú, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy v neprospech spotrebiteľa. Vychádzajúc z obsahu dohody o uznaní dlhu viaceré súdy konštatovali, že žalobca pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody konal v rozpore s dobrými mravmi s poukazom na § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď pod zámienkou uzavretia dohody o splátkach (ponuky splátok) vynútil od žalovaného uznanie premlčaného dlhu, o premlčaní ktorého a následkoch premlčania vedomosť nemal, čím zhoršil jeho postavenie v dôsledku predĺženia premlčacej doby, lebo v dôsledku uznania premlčaného dlhu sa tento znova stal vymožitelným. (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/71/2014 zo dňa 23.09.2014, rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5Co/296/2013 zo dňa 26.03.2014). Navyše dodal, že časť pohľadávky žalobcu bola pritom v čase uzavretia dohody už premlčaná, a to splátky splatné do 10.02.2020. Súd prvej inštancie zohľadnil aj zistenú skutočnosť, že úver, ktorý vo svojej podstate tvoril základ uznávaného záväzku, je bezúročný a bez poplatkov, preto uviedol, že skutočný dlh, ktorý mohol v čase uznania existovať, mohol predstavovať maximálne sumu poskytnutého úveru, t.j. 8.000,- eur. Žalovaný tak zjavne uznal neexistujúci dlh, nakoľko uznal dlh vo výške 8.298,59 eur, pozostávajúci z istiny 5.627,23 eur a príslušenstva vo výške 2.671,36 eur. Vzhľadom na nepreukázanú vedomosť žalovaného o premlčaní dlhu a jeho následkoch v čase uznania nedošlo dňa 20.01.2021 k účinnému uznaniu dlhu. Vzhľadom k aplikácii § 54a Občianskeho zákonníka preto žalobcom uplatnený nárok v časti splátok splatných do 10.02.2020 (t.j. 64 splátok x 74,07 eur, t.j. zaplatená časť dlhu vo výške 2.563,28 eur) vo výške 2.177,20 eur a nárok na úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku z vyššie uvedených dôvodov pre premlčanie zamietol. Časť záväzku, ktorá sa stala splatnou v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru premlčaná nebola, a preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 2.924,52 eur (výška poskytnutého úveru 8.000 - zaplatená časť pred podaním žaloby 2.563,28 - premlčaná časť 2.177,20 - späťvzatá časť z dôvodu zaplatenia po podaní žaloby 335,- eur). V dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa zvyšná nepremľaná časť dlhu žalovaného stala splatným dňom

03.03.2020, čiže nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania, a preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úroky z omeškania v požadovanej výške 5 % ročne zo sumy 2.924,52 eur odo dňa nasledujúceho po zosplatnení dlhu t.j. od 04.03.2020, pričom následne zohľadnil aj splátky vykonané po podaní žaloby a v ostatnom rozsahu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie rozhodol o tom, že žalovaný bude mať povinnosť zaplatiť priznanú sumu žalobcovi v mesačných splátkach po 150,- eur, a to so súhlasom žalobcu pod následkom straty výhody splátok. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu a neúspechu sporových strán. V konaní bol žalobca úspešný v časti o zaplatenie sumy 3.259,52 eur (priznaná časť a späťvzatá časť pre správanie žalovaného) a žalovaný úspešný v časti 3.366,75 eur. Vzhľadom na pomer priznanej a zamietnutej časti súd prvej inštancie vyhodnotil, že obe sporové strany dosiahli v konaní rovnaký úspech, a preto rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku v zamietajúcom výroku III. a v súvisiacom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a prizná mu náhradu trov prvoinstančného i odvolacieho konania, resp. tento zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP). Podľa žalobcu nesprávne právne posúdenie spočíva v otázke náležitostí zmluvy, keď súd prvej inštancie vzhliadol spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu uvedenia nesprávnej celkovej čiastky úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Poukázal na to, že podľa čl. III bodu 1 Zmluvy žalovaný svojím vlastnoručným podpisom na Zmluve potvrdil, že sa pred uzatvorením Zmluvy oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Produktovými obchodnými podmienkami pre hypotekárne a splátkové úvery (ďalej ako „POP“), Sadzovníkom a podmienkami určenými zverejnením, súhlasil s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať. V súvislosti s tým žalobca uviedol, že celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom predstavujú sumu vo výške 14.149,46 eur, t. j. sumu, ktorá je uvedená v Zmluve. V zmysle čl. 5.17 POP „Posledná splátka je vo výške zostatku Pohľadávky Banky.“ Žalovaný mal úver splatiť v 108 mesačných splátkach vo výške 131,04 eur, pričom v zmysle čl. 5.17 POP mala posledná splátka predstavovať zostatok pohľadávky postupcu. V zmysle uvedeného mal teda žalovaný zaplatiť 107 mesačných splátok po 131,04 eur a 108. splátku ako poslednú splátku vo výške 128,18 eur. Žalovaný tak bol pri riadnom a včasnom splácaní úveru v zmysle dojednaných splátok povinný uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 14.149,46 eur, nakoľko posledná splátka úveru bola v súlade s čl. 5.17 POP v poníženej sume. Vzhľadom k vyššie uvedenému považoval žalobca za nesporné, že celková čiastka spojená s úverom je uvedená v správnej výške, a to s poukazom na ustanovenie bodu 5.17 POP. Žalobca tiež poukázal aj na skutočnosť, že ak by aj celková čiastka spojená s úverom bola v prejedávanom prípade vo výške 14.152,32 eur (čo však žalobca nepripúšťal) oproti v Zmluve uvedeným 14.149,46 eur, išlo by o zanedbateľný rozdiel v celkovej výške 2,86 eur, v dôsledku čoho by bola aplikácia prísnej sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru voči veriteľovi zjavne neprimeraná. Žalovaný nemohol byť v dôsledku uvedeného v žiadnom prípade postupcom uvedený do omylu v otázke výšky svojich záväzkov. Žalobca podporne poukázal aj na to, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie rozhodnutím z 09.11.2016 vo veci C-42/15. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a nesprávne skutkové zistenia žalobca vzhliadol v posúdení dohody o uznaní dlhu bez toho, aby poznal okolnosti jej uzavretia. Uviedol, že predmetom dohody bolo uznanie a následné splácanie dlhu vyplývajúceho zo zmluvy. V snahe vzniknutú situáciu riešiť iným spôsobom ako vymáhaním zosplatnenej pohľadávky vyplývajúcej z predmetnej zmluvy a jej uplatnením na súde kontaktoval žalovaného a pokúsil sa o mimosúdne urovnanie predmetnej pohľadávky, pričom výsledkom mimosúdnych rokovaní bola vôľa a ochota žalovaného predmetnú pohľadávku zo zmluvy uhradiť. Keďže žalobca nemal v úmysle zbytočne navyšovať zmluvnú pohľadávku o trovy súdneho(prípadne neskôr exekučného) konania a žalovaný pohľadávku čo do právneho dôvodu a výšky uznal, poskytol žalobca žalovanému možnosť uhradiť pohľadávku zo zmluvy v splátkach a zaslal mu predmetnú dohodu, ktorou mu umožnil pohľadávku naďalej splácať. Zastával názor, že z formálneho i materiálneho hľadiska spĺňa predmetná dohoda všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka. Žalovaný prejavil slobodnú vôľu uzavrieť predmetnú dohodu a záväzok postupne splatiť pohľadávku z predmetnej zmluvy v dohodnutých splátkach. Dohodu zaslal poštou a teda žalovaný nebol nútený túto dohodu podpísať, mohol sa slobodne rozhodnúť, či s jej obsahom súhlasí alebo nesúhlasí a dohodu nepodpíše a

neodošle. Rovnako žalovaný v zmysle bodu 2 bod 2.2 dohody vlastnoručným podpisom vyhlásil, že „má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Ak právo dlžník písomne uznal čo do právneho dôvodu a výšky premlčuje sa 10 rokov od dňa keď k uznaniu došlo“. Z uvedeného dôvodu považoval rozsudok v časti 35. odôvodnenia za nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie tak podľa názoru žalobcu zásadným spôsobom dezinterpretoval skutkový stav veci, čo ho napokon viedlo aj k nesprávnym právnym záverom ohľadom premlčania nároku žalobcu. Zároveň v danom prípade došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dňa 02.03.2020, teda v žiadnom ohľade nemôže ísť ani o premlčaný záväzok žalovaného. Rovnako s ohľadom na odôvodnenie bod I. tohto odvolania nemožno poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca ďalej svoje konanie nepovažoval za postup v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti alebo, že by išlo o konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré by zhoršovalo postavenie dlžníka. Konanie súdu prvej inštancie považoval za rozporné s príslušnými ustanoveniami procesného kódexu, porušenie princípu rovnosti strán sporu a v neposlednom rade za neprípustné zastupovanie žalovaného zo strany konajúceho súdu z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany), kedy súd skutkový stav a okolnosti uzatvorenia vyššie uvedenej dohody založil na svojich subjektívnych úvahách, ktoré nemali základ v žiadnom vykonanom dôkaze. Žalobca záverom uviedol, že napriek jeho právu obrátiť sa so svojou pohľadávkou na súd, nebol povinný žalovanému vyhovieť a mohol sa s celou pohľadávkou obrátiť v čase podpisu dohody priamo na súd, avšak umožnil žalovanému splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach, teda sa snažil v záujme žalovaného predísť súdному konaniu. Na druhej strane bolo logické, že si musel zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára zo strany žalovaného, a to práve uznaním dlhu. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na právny názor Generálneho prokurátora v obdobnej veci (VI/1 Pz 38/15/1000-7). V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (viď. Rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp.zn. 23 Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občanský zákoník I Komentář. I. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2008). Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. V zmysle vyššie uvedeného žalobca nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých posúdil dohodu ako absolútne neplatný právny úkon, v rozpore s dobrými mravmi, resp. urobený za použitia nekalej obchodnej praktiky.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok III.) a v súvisiacej časti o trovách konania (výrok IV.) v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku I., ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 335,- eur zastavil a vo výroku II., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.924,52 eur spolu s príslušenstvom. V týchto výrokoch rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ich nedotýkal.

6. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu vo výroku III. v ostatnej časti zamietol a výrokom IV. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania z dôvodu rovnakého úspechu v konaní.

7. Odvolací súd preskúmaním rozhodnutia o zamietnutí žaloby v ostatnej časti dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazu zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na nepoukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

8. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP, keď namieta nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, v konkrétnostiach, že v zmluve o splátkovom úvere č. 5072931333 zo dňa 07.06.2015 nie je uvedená správna celková čiastka úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a tak súd nepostupoval správne, keď pri výpočte celkovej čiastky úveru (počet splátok 108 x výška mes. splátky 131,04 eur), ktorý v rozpore s podmienkami Zmluvy a Všeobecnými obchodnými podmienkami, Produktovými obchodnými podmienkami pre hypotekárne a splátkové úvery (ďalej ako „POP“), Sadzovníkom a podmienkami určenými zverejnením nezohľadnil ustanovenie bodu 5.17 POP, v zmysle ktorého posledná splátka bude tvorená zostatkom pohľadávky banky, a to v sume vo výške 128,18 eur, a tak neprimerane sankcioval úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, ktorý záver súdu prvej inštancie považuje za nesprávny. Ďalšou časťou svojich námietok žalobca spochybňuje správnosť záveru o neplatnosti dohody o uznaní dlhu, domáhajúc sa prostredníctvom nej založenia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 110 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 558 Občianskeho zákonníka, na základe čoho tvrdí nesprávne skutkové zistenia v otázke (ne)platnosti uznania záväzku a s ňou súvisiacej otázky premlčania (časti) uplatneného nároku. Mal za to, že súd tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní. Jeho naplnenie je jedným zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia.

10. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

13. Žalobca namieta nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o absencii obligatórných náležitostí v zmluve, daných v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. (celkovej čiastky úveru), v dôsledku čoho v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

14. Ako vyplýva zo zmluvy o splátkovom úvere (čl. 10), žalovaný uzatvoril so spoločnosťou H. H., I. zmluvu o splátkovom úvere č. 5072931333, ktorej neoddeliteľnou časťou boli o.i. Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), Produktové obchodné podmienky (ďalej len „POP“) ako aj Sadzovník, čo žalovaný potvrdil vlastnoručným podpisom zmluvy, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanému úver vo výške 8.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 108 mesačných splátkach, s

výškou mesačnej splátky 131,04 eur k 10. dňu v kalendárnom mesiaci, pri RPMN 14,97 %, s priemernou RPMN 10,39 %, s fixnou ročnou úrokovou sadzbou do splatnosti 14,90 % a termínom splatnosti prvej splátky 10.07.2015 a konečnej splatnosti 10.06.2024. Celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu 14.149,46 eur. Zo zmluvy pre žalovaného ďalej vyplýva povinnosť poplatku za poistenie k úveru v sume 4,43 eur mesačne, splatný v termíne a periodicite splátky úveru. Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného, uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, pôvodný veriteľ vyzval dlžníka výzvou zo dňa 30.01.2020 na úhradu omeškaných splátok ku dňu 30.01.2020 v celkovej výške 1.663,17 eur do 15 dní od doručenia výzvy pod hrozbou mimoriadneho zosplatnenia dlhu, ku ktorému pre nečinnosť žalovaného došlo ku dňu 02.03.2020 vo výške 7.401,87 eur. Zosplatnený dlh bol zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0745/2020/CE zo dňa 12.10.2020 postúpený na súčasného žalobcu. Zo spisového materiálu vyplýva, že žalovaný na úver zaplatil sumu 1.363,28 eur, po postúpení pohľadávky do podpísania dohody o uznaní dlhu sumu vo výške 240,- eur a po podpísaní dohody sumu v celkovej výške 960,- eur (7 x 80 eur + 160 eur + 140 eur + 100 eur). Po podaní žaloby vykonal úhrady v celkovej výške 335,- eur.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného jednoznačne bez pochybností vyplýva, že spotrebiteľ (žalovaný) sa mal zaviazat' splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver veriteľovi v 108-tich splátkach so splatnosťou prvej z nich dňa 10.07.2015 a poslednej z nich dňa 10.06.2024, ku 10. dňu príslušnom kalendárnom mesiaci. Výška splátky bola v uvedenom ust. časti I. bod I. predmetnej zmluvy o splátkovom úvere s názvom Základné podmienky uvedené jedinou sumou 131,04 eur, z čoho nepochybne vyplýva, že každá zo 108-tich splátok mala byť podľa uvedeného ustanovenia zmluvy o splátkovom úvere vo výške 131,04 eur. Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného celková čiastka, ktorú mal v danom prípade spotrebiteľ zaplatiť, bola tvorená súčtom 108-tich splátok vo výške 131,04 eur, t. j. bola v celkovej sume 14.152,32 eur (108 splátok x 131,04 eur). Súčin počtu splátok a výšky splátky jednoznačne nedáva vo výsledku sumu vedenú v zmluve ako celkovú čiastku, ktorú bol povinný spotrebiteľ zaplatiť, a to ani v prípade, že by výška splátky bola znížená o sumu poistného 4,43 eur, že by tento nákladne vstupoval pre dobrovoľnosť poistenia do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že požiadavka na uvedenie výšky, počtu a termínov splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť uvedená presne, spolu s celkovou sumou, ktorú má dlžník/spotrebiteľ vrátiť. Ide o určujúci údaj (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/7/2023), nakoľko len takto môže spotrebiteľ poznať skutočný rozsah svojho záväzku. Rovnako je potrebné, aby bol spotrebiteľ už od začiatku informovaný, koľko finančných prostriedkov bude povinný ako dlžník vynaložiť, v akej výške splátok a v akom počte bude poskytnutý úver mesačne splácať.

17. Podľa odvolacieho súdu nemôže obstáť námietka žalobcu o správnej celkovej čiastke úveru, ktorú v odvolaní podoprel argumentáciou, že žalovaný mal uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 14.149,46, nakoľko posledná splátka úveru bola vo výške zostatku pohľadávky banky vo výške 128,18 eur v zmysle čl. 5.17 Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery postupcu. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako dospel k uvedenému názoru, pretože z uvedeného výpočtu žalobcu vyplýva, že pri výpočte celkovej čiastky nepočítal s počtom splátok 108 v sume 131,04 eur, avšak poslednú splátku uviedol vo výške zostatku pohľadávky. V zmluve o úvere v základných podmienkach o splácaní úveru bola uvedená výška splátky a splatnosť 131,04 eur mesačne. Výška poslednej splátky nebola pre spotrebiteľa uvedená jasne a zrozumiteľne, nakoľko v zmluve o splátkovom úvere sa k výške splátky uvádzal len údaj 131,04 eur mesačne so splatnosťou k 10. dňu v kalendárnom mesiaci a podľa bodu 5.17 POP mala byť výška poslednej splátky tvorená zostatkom pohľadávky banky. Takto formulovanú zmluvnú podmienku považuje odvolací súd za neprijateľnú, pretože umožňuje banke určiť výšku poslednej splátky prakticky ľubovoľne (mohlo to byť žalobcom v odvolaní uvádzaných 128,18 eur, ale rovnako tak 100,- eur alebo 80,- eur, ak by banka práve takúto sumu považovala za zostatok svojej pohľadávky). Pokiaľ má mať posledná splátka inú výšku než predchádzajúce splátky, musí byť táto výška poslednej splátky priamo uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V žiadnom prípade nemožno akceptovať formuláciu vo všeobecných zmluvných podmienkach (v tomto prípade bod 5.17 POP), podľa ktorej výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu zvolená konštrukcia zmluvy vo vzťahu k podstatnému údaju, ktorý je obligatórnou náležitosťou zmluvy, namiesto jednoznačného a správneho údaju o celkovej čiastke úveru nielen neindikuje v prospech odlišného záveru, ktorý vyvodil súd prvej inštancie vo vzťahu k tejto náležitosti, ale je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorou sa môže podstatne narušiť

ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k takto poskytovanej službe. Vychádzajúc z tohto skutkového zistenia podľa názoru odvolacieho súdu žalobca náležite a so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa úverového produktu spravodlivo očakávať, neposkytol spotrebiteľovi podstatné informácie obsiahnuté v zmluve tak, aby boli pre neho pravdivé a zrozumiteľné, v dôsledku čoho jeho sankcionovanie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ pre nesprávny údaj o celkovej čiastke úveru podľa § 9 ods.2 písm. k/ zákona č. 129/2010Z.z. je v posudzovanej veci z tohto dôvodu namieste.

19. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalobcu, ktorý vytýkal súdu prvej inštancie nesprávne skutkové zistenia v otázke posúdenia dohody o uznaní dlhu ako absolútne neplatného právneho úkonu. S takýmto tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje.

20. V priebehu konania nebolo sporným, že dohodu o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 6155925 (ďalej aj „Dohoda“) uzatvorili dňa 20.01.2021 žalobca so žalovaným. Dohoda je formulárová (vopred predtlačená), len na zadnej strane dohody je rukou dopísané miesto, dátum a podpis uzatvorenia dohody dlžníkom a podpis konateľa žalobcu. Nebolo sporným, že obe strany túto aj podpísali.

21. Z úvodnej časti dohody s názvom „Uznanie dlhu“ v bode 2.1 vyplýva, že žalovaný uznáva svoj záväzok čo do dôvodu aj výšky na základe zmluvy č. 5072931333 uzatvorenej s pôvodným veriteľom dňa 07.06.2015, pričom celková dlžná suma vo výške 8.298,59 eur pozostávala z istiny vo výške 5.627,23 eur, z ostatného príslušenstva predstavujúceho riadny úrok vo výške 1.578,68 eur, úroku z omeškania vo výške 364,36 eur, poplatkov vo výške 16,- eur, nákladov právneho zastúpenia vo výške 593,14 eur, úroku z omeškania od postúpenia pohľadávky vo výške 119,18 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.627,23 eur od 12.12.2020 do zaplatenia istiny.

22. V bode 2.2 dohody, dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu a výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa keď k uznaniu došlo.

23. V bode 3.1. dohody, dlžník sa zaväzuje splatiť svoj dlh voči veriteľovi v 6 pravidelných mesačných splátkach v dohodnutej minimálnej výške 80,00 eur a posledná 6. splátka v dohodnutej výške 7.898,59 eur k 20. dňu v mesiaci, pričom dátum splatnosti prvej splátky je 20.01.2021 a dátum splatnosti poslednej splátky je 20.06.2021.

24. V bode 4.1. dohody, strany dohody vyhlasujú, že táto dohoda bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si dohodu v celosti i s prílohami prečítali, porozumeli jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísali.

25. Podľa názoru žalobcu predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré ust. § 558 Občianskeho zákonníka vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, žalovaný v čl. 2 dohody potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených, preto podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Žalovaný prejavil slobodnú vôľu uzavrieť s ním predmetnú dohodu a záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach, nebol nútený túto dohodu podpísať, mohol sa slobodne rozhodnúť, či s jej obsahom súhlasí alebo nesúhlasí. Na pojednávaní dňa 22.01.2024 žalovaný tvrdil, že si nespomína, že by sa so žalobcom osobne stretol, všetko vybavoval vždy telefonicky. Nebol iniciátorom tejto dohody, pričom zo strany veriteľa k otázke dohody o uznaní dlhu či vedomosti o premlčaní a jeho následkoch mu nebolo nič vysvetlené.

26. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

27. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

28. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

29. Legislatívna úprava ako aj súdna prax (rovnako tiež na Európskej úrovni), štandardne zabezpečuje ochranu spotrebiteľa pred konaním, ktoré ho môže poškodzovať. Doslovne zakázané sú ustanovenia, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách a tiež nekalé obchodné praktiky. Za nekalú sa považuje taká praktika, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, za ktorú nekalú obchodnú praktiku sa považuje klamlivé konanie, klamlivé opomenutie konania, agresívna obchodná praktika, pričom dodávateľ nesmie klamať a zavádzať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, neúplné, nepresné, nejasné údaje, alebo potrebné údaje zamlčovať. Spotrebiteľ sa v zmluvnom vzťahu ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a tiež z hľadiska ekonomických predpokladov aj lepšiu dostupnosť právnych služieb a v neposlednom rade tiež možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv, o aký typ zmluvy (dohody) ide tiež v okolnostiach danej veci, pretože ako správne uvádza aj súd prvej inštancie, žiadna zo sporových strán nespochybnila, že v prípade dotknutej Dohody o uznaní záväzku uzatvorenej stranami sporu, išlo o vopred pripravenú formulárovú predtlač žalobcom, ktorý formulár je konštruovaný tak, že reálne predpokladá (je možné) do neho dopĺňať iba údaje na strane žalovaného (jeho podpis) miesto a deň jej uzatvorenia. Z jej textu je zrejmé, že ide o formulár, ktorý žalobca používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov, ktorý cieľ sledujú predovšetkým veritelia a nie dlžníci a keďže ide o typizovaný formulár, dlžník pri uzatváraní dohody nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohoda, týkajúca sa uznania dlhu, nebola iniciovaná žalovaným ako spotrebiteľom, ktorý jej uzatvorením nič nezískal, ale naopak zhoršil svoje postavenie. Pri vyhodnocovaní praktiky veriteľa súd prihliada na úroveň priemerného spotrebiteľa (Smernica Rady a EP 2005/29, bod 18 preambuly), kedy hrozí nebezpečenstvo, že takýto spotrebiteľ podpíše dokument sledujúci dosiahnutie splátok, avšak v skutočnosti ide podľa citovanej Smernice o nekalú obchodnú praktiku a nie o odbornú starostlivosť dodávateľa, ktorého cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku.

30. V okolnostiach posudzovanej veci žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že žalovanému ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené, v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti, následky uznania dlhu najmä s ohľadom na jeho premlčanie, resp. založenia plynutia novej dĺžky premlčacej doby. Následne žalovaný bez toho, aby mu boli vysvetlené následky uznania záväzku, dohodu podpísal. Ak by bol žalobca žalovanému vysvetlil následky uznania záväzku, bolo by nelogické, že by žalovaný s takýmto poznatkom Dohodu o uznaní záväzku podpísal. Z obsahu predmetnej dohody vyplýva, že konkrétne zmluvné podmienky, týkajúce sa predpokladov vzniku uznaniu dlhu a formy splácania dlhu, sú zakomponované do zmluvných podmienok na vopred pripravenom formulári zo strany žalobcu, pričom žalovaný v tomto kontraktačnom procese nedejdojednával ani podmienky jeho uplatnenia (vzniku nároku žalobcu), ani jej výšku. Zo znenia dohody nevyplývajú následky podpisu tejto dohody (uznanie dlhu), taktiež absentuje poučenie o tom, že po uplynutí premlčacej doby ohľadom práva na istinu a príslušenstvo pohľadávky z úverovej zmluvy sa stáva toto právo proti žalovanému súdne nevymáhateľným a ak podpíše žalovaný túto dohodu, začne plynúť nová premlčacia doba v dĺžke 10 rokov od uznania, v ktorej lehote bude môcť žalobca proti žalovanému peňažný nárok na súde vymáhať, či iných podmienok dohody vyznievajúcich na neprospech spotrebiteľa a tak nemožno pochybovať o tom, že zmluvná voľnosť žalovaného bola zásadným spôsobom obmedzená len na vyššie identifikované dopisované údaje a žalovaný tak mal jedine možnosť dohodu ako celok prijať. V prospech uvedeného záveru vyznieva aj výpoveď žalovaného, ktorý na pojednávaní dňa 22.01.2024 o. i. tiež uviedol, že uzatvorenie dohody o uznaní dlhu a úhrade pohľadávky v splátkach neinicioval a taktiež nemal vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Iné následky, ktoré má predmetná dohoda žalovanému neuviedol, nepoučil ho o tom, aký bude mať vplyv táto dohoda na premlčanie. Je zjavné, že dohoda s jasným formulárovým charakterom a konštrukciou nepredpokladá zmenu zmluvných podmienok pre prípad výhrad spotrebiteľa. Nič na tom nemení ani námietka žalobcu, že žalovaný mal dostatočný priestor na oboznámenie sa s obsahom dohody, a ak by nesúhlasil, resp. mal výhrady k jej obsahu, mal možnosť dohodu nepodpísať, keďže prítomné výsledky dokazovania v

prospech takéhoto záveru rozhodne nenasvedčujú. Správnosť tohto záveru nie je spôsobilý spochybníť ani poukaz na bod 4.1 dohody, v ktorom je obsiahnuté (avšak opätovne formulárovo koncipované) prehlásenie o tom, že dohoda bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si dohodu v celosti i s prílohami prečítali, porozumeli jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísali.

31. Obrana žalobcu spočíva v tom, že predmetnou dohodou iba umožnil žalovanému splácať zosplatnený dlh a snažil sa presvedčiť súd, že vlastne poskytol dlžníkovi určitú výhodu v podobe možnosti splácať zosplatnený úver, hoci mohol okamžite podať žalobu na súd a trvať na celom uplatnenom nároku, vyznieva účelovo. Pokiaľ zo strany veriteľa išlo skutočne iba o poskytnutie výhody v podobe možnosti splácať zosplatnený dlh, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo žalobca potreboval zakomponovať do ponúknutej možnosti splácať zosplatnený dlh aj vyhlásenie dlžníka o uznaní dlhu, ktoré ani nie je podmienené súhlasom veriteľa, pretože ide o jednostranný právny úkon dlžníka. Veriteľ si ale musel byť vedomý toho, že pokiaľ spotrebiteľ bude mať záujem o možnosť dlh splácať v splátkach v zmysle predmetnej dohody, svojím podpisom súčasne podpíše aj vopred naformulované uznanie dlhu, hoci to nebolo v jeho úmysle.

32. Taktiež argumentácia žalobcu, že v súvislosti s možnosťou splácať zosplatnený úver bolo logické, že si veriteľ zabezpečil vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad opätovného neplnenia splátkového kalendára zo strany žalovaného, a to uznaním dlhu, v zmysle vykonaného dokazovania nemá žiadne opodstatnenie. Ak by malo platiť vyššie uvedené, potom by bolo bežným postupom veriteľa, aby už pri samotnom uzatváraní úverových zmlúv s dlžníkmi, t.j. pri založení zmluvného vzťahu požadoval od dlžníka súčasne jeho vyhlásenie o uznaní dlhu, pretože veriteľ nemôže mať nikdy istotu, že zo strany dlžníka nedôjde k porušeniu jeho platobnej disciplíny, k čomu ale bežne veritelia nepristupujú. Navyše prípad, že sa zmluvné strany následne samostatným úkonom dohodli na možnosti splácať zosplatnený úver v splátkach, nespôsobuje premlčanie nároku a veriteľovi zostáva možnosť uplatniť si predmetný nárok aj v prípade opätovného porušenia platobnej disciplíny vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote.

33. V okolnostiach posudzovanej veci teda súd prvej inštancie správne podrobil dohodu kontrole, či neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na ťarchu spotrebiteľa, keď ustanovenia týkajúce sa uznania dlhu zjavne neposudzoval len izolovane, teda bez ich previazanosti na celý obsah dohody, ale vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dojednaniami, aby tak mohol objektívne vyhodnotiť, či dohodu možno považovať za korektnú, teda vyváženú vo vzťahu k obojstranným tak čo do ich práv, ako tiež ich povinností, pretože v prípade, ak by takto nepostupoval a vyhovel žalobe na zaplatenie peňažného nároku, ktorá by objektívne vykazovala znaky nekalej obchodnej praktiky, došlo by k porušeniu zákona, princípov súkromného práva (princíp proporcionality), ale tiež k porušeniu záväzku Slovenskej republiky vyplývajúcich z členstva v Európskej únii. Tak, ako aj súd prvej inštancie, aktuálne aj odvolací súd zdôrazňuje, že úprava spotrebiteľských zmlúv a ochrany spotrebiteľa vyjadruje snahu, aby dodávateľ nielen v spotrebiteľských zmluvách ale i v ostatných kontraktach, ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi, preto pre posúdenie nekalej obchodnej praktiky je dôležité, či táto objektívne vyvoláva značný nepomer v celkových právach a povinnostiach zúčastnených strán k naplneniu čoho došlo aj v podmienkach danej veci.

34. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď ex officio posúdil možné premlčanie žalobcom uplatneného nároku vychádzajúc z ust. § 54a Občianskeho zákonníka, aplikujúc ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie daného vzťahu, a to ustanovenia upravujúce premlčaciu dobu podľa § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka a nie príslušné ustanovenia o premlčaní podľa ust. § 110 Občianskeho zákonníka (ako to požadoval odvolateľ), keďže to neumožňovalo zistenie o neplatnosti dohody vo svetle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a na § 4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v podrobnostiach túto problematiku rozoberajúc v bode 35. odôvodnenia svojho rozhodnutia, s obsahom ktorého sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Odvolacia námietka žalobcu ani v tomto smere tak nebola spôsobilá privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

35. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalobcu nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia,

rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach odvolaní vo výroku III. a v závislom výroku IV. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

36. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žalovanému vo vzťahu k žalobcovi napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže mu preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).